

mende Maade som mulig. Dette ønsker jeg ogsaa at gjøre lige overfor det foreliggende Forflag til en Dagsorden. Jeg erkjender, at det ærede Udvalg ved det Skridt, som det har gjort, er kommet i en noget eiendommelig Stilling, og uaagtet det maasse kunde synes lidt besynderligt, at Udvalget gennem sin ærede Ordfører opfordrer Thinget til at give sig en Tillidsadresse, idet man jo maasse heri kunde finde en Stadfæstelse af den gamle Sætning, som lyder saaledes, at den, som udfylder sig, anklager sig selv, ihvorvel med nogen Modifikation, skulde jeg dog ifølge denne min Godmodighed forsaavidt ogsaa tage mig det let, om det ærede Things Flertal saaledes kom Flertallet i Udvalget til Hjælp og gav det den Udtalelse af Anerkjendelse, som cæfles fra Udvalgets Flertals Side. Men derimod er der andre Ting i det foreliggende Forflag til en Dagsorden, som jeg er nødt til at udtale mig noget om. Det gjør mig ondt at sige, at det forekommer mig, at det egentlige Indhold af Dagsordenen er urigtigt fra Begyndelsen til Enden. Jeg har ikke erkjendt, at den Gjengivelse, der er fremfat i det ærede Udvalgs Betænkning af Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober forrige Aar, er rigtig. Jeg har slet ikke talt derom blandt Andet af den Grund, at dette Spørgsmaal jo slet ikke har ligget for, idet der kun har været Tale om det ærede Udvalgs Indstilling, der som bekendt gik ud paa at opfordre Thinget til at opfordre Ministeren til at komme med forskellige Oplysninger. Jeg indfylder her den Bemærkning, at, naar den ærede Ordfører gjentagne Gange har sagt, at det var Justitsministeren, som havde bragt Diskussionen ind paa Sagens Realitet, saa tror jeg, at man ved at gjennemløse Alt, hvad jeg har udtalt, hvilket foreligger trykt, vil komme til den Erkjendelse, at dette har jeg ikke gjort. Det vilde jo være let at sjerne i alt Fald denne Misforstaaelse ved en ubtryffeligt Udtalelse nu i dette Dieblit fra min Side angaaende den omtalte Skrivelse fra Politidirektøren. Jeg maa imidlertid sige, at jeg ikke er istand til at afgive en bestemt bindende Erklæring, idet jeg ifølge hele Sagens Stilling ikke har anstillet nogen Sammenligning mellem denne Gjengivelse og Politidirektørens Skrivelse. Jeg har ingen Grund til at betvivle, at den er rigtig gjengiven, men en positiv Erklæring er jeg ikke istand til at afgive i dette Dieblit. Det er i Overigt en Selvsølge, at det vil være en overmaade sjæmpel Ting at tilfredsstille det ærede Udvalgs Ønske om Klarhed i dette Punkt; det er Noget, som kan ske den Dag idag eller imorgen, at Udvalget faar en fuldstændig autentisk Oplysning i denne Henseende, men jeg kan som sagt ikke i Dieblittet afgive nogen Erklæring derom. Naar det dernæst siges, at Justitsministeren skulde have udtalt, at det kun var saare lidet, han var istand til at meddele til Sagens Belysning, saa tillader jeg mig at bemærke, at det her kom-

mer an paa, hvad man forstaar ved Sagens Belysning. Jeg har ikke udtalt, at jeg ikke skulde være istand til at meddele Noget til Sagens Belysning. Jeg kunde maasse give adskillige Bidrag til Sagens Belysning, naar derved forstaas overhovedet hele den socialistiske Bevægelse, og hvad der i denne Anledning er sket i Løbet af nu henved et Aar. Derimod har jeg ganske vist sagt — og det maa jo være dertil, at Forslaget skulde sigte — at, naar Justitsministeren i Udvalgets Skrivelse af 20de Januar er bleven opfordret til at meddele de Betragtninger, som have været bestemmende for velbemeldte Ministerium i Henseende til de Beslutninger, som det formodes, at Ministeriet har taget angaaende de paaanførte Handlinger, saa er der ikke i Ministeriet, som det let kunde forudsættes, just nogen stor Samling af de omtalte Dekreter og Aktstykker, særlig med Hensyn til Politiforbudet af 4de Mai f. A.; derom er jeg altsaa ikke i Stand til at meddele mange eller betydelige skriftlige Aktstykker. Men Enhver vil jo se, at dette er noget ganske Andet end, at jeg ikke skulde være i Stand til overhovedet at meddele Noget til Oplysning om Sagen; det kommer kun an paa, hvad man forstaar ved Sagen. Men for det Uredie haaber jeg, at Thinget har en saa god Mening i alt Fald om min Forstand, at det maa gaa ud fra, at jeg vil kunne meddele Oplysninger om de Betragtninger, der have været bestemmende for min egen Handlemaade, og jeg vil overlade det til Thinget, hvorvidt det finder det rigtigt eller smagfuldt at stemme for en Dagsorden, som gaar ud paa, at Justitsministeren skulde have udtalt, at han ikke kan gjengive de Betragtninger, som have været bestemmende for hans Opfattelse af de paagjældende Handlinger. Dette kan jeg overordentlig godt, men jeg har udtalt, at det har ikke været mig muligt at gjøre Rede for de Betragtninger; der have været bestemmende, ikke for mig selv, men for Andre. Jeg har sagt, at den 4de Mai f. A. var jeg ikke Justitsminister, og at jeg, forsaavidt der ikke foreligger skriftlige Aktstykker i Justitsministeriet, forsaavidt der kun kunde være Tale om at give Oplysninger om, hvad der havde fundet Sted i mundtlige Samtaler, om de Betragtninger, der have rørt sig i Paagjældendes Indre, var det for Noget forlangt, at jeg skulde give Oplysninger, men jeg kan — Gud være lovet — godt give Oplysninger om de Betragtninger, der have været bestemmende for mig selv. Jeg tillader mig at mene, at med Undtagelse af Flertallets uskyldige Forsøg paa at ville finde en Anerkjendelse af sin egen Optraeden, er Dagsordenen ellers fra Begyndelse til Ende urigtig.

Winther: Jeg havde begjært Ordet, da selve Sagen laa for, men det, som jeg har at sige, kan jeg knytte til Dagsordenen, navnlig dens sidste Punkt. Da jeg ikke hører til det sædvanlige